

דרך הישר

יש בורא עולם והוא אוהב אותך!

עלון מס' 9

HAYASHAR.COM

פרשת ויקהל

למדנו על חשיבות של יום מנוחה, יום שכלו לנפש ולהתחדשות הכוחות, שהשבת מושכת את הברכה לשאר ימי השבוע ולשפיע ופרנסה.

אבל עדין לא הפנמנו באמת מהי השבת. בעקר על רקע שני מאמרי חז"ל מפרסמים שלא נתנו אליהם את לבנו עד הסוף: השבת היא אחת מ-60 מהעולם הבא, והיא האוצר שהיה לנו בבית האוצרות של בורא עולם תתקע"ד דורות. אלה שני משגים שאין לנו ממש יכלת להבין עד הסוף.

איך אני יכול לדעת מה זה 1 מ-60 מעולם הבא אם אין לי משג מה זה עולם הבא? וכן העבדה שזה האוצר שהקדוש ברוך הוא שמר כל כך גורם לי להבין שזה דבר חשוב, אבל לא מדוע הוא דבר כה חשוב.

ומדוע צריך לשים באוצר, הרי מי יכול "לגנב" מבורא עולם שהוא צריך פספס?

אלא פמובן שאי אפשר לקחת דבר מבורא עולם. כיון שבורא עולם נמצא ביחוד שלם ובלתי נפרד מרצונותיו ומתורתו, ואין הם מתקיימים בנפרד ממנו, לא שייכת מציאות של לבטל את רצונו או את תורתו או לקחת אותם ממנו.

מה שכן, מהצד שלנו שאנו חיים בתחושה של קיום בנפרד מבורא עולם, שכביכול יש אותנו ואותו, ואנחנו בוחרים אם לדבק בו או לאו, הרי שעל ידי קיום תורה ומצוות אנחנו מתיחדים עמו, ואז אנחנו מגיעים למצב של עולם הבא, בו הנשמות הנפשטות מהגוף מתבטלות באינסוף ומתחברות בבורא עולם ומגלות כי הכל כלול בבורא ביחוד עליון, ואם כן כל דבר שיקול לגרם לנשמתנו לדבק יותר בבורא עולם, מעלתה חשובה יותר.

פרשת ויקהל פותחת בצווי למשה רבנו להקהיל את העם כדי ללמד אותם את כל הלכות המשכן שהוא תשובת המשקל לחטא העגל, ולמחלה ולכפרה שכלם מיחלים לה. והנה משה רבנו פותח בהלכות שבת, ומכאן למדו חז"ל שבקש הקדוש ברוך הוא להודיע להם על חשיבות השבת, שאכלו בגינת המשכן שהיא ביתו של בורא עולם ומקום השראת שכינתו, ומחילה וכפרה לישראל והיכלת להתאחד אתם לאחר שקלקלו - שזה רצונו הגדול של בורא עולם - כל אלה לא דוחים את השבת!

והדבר דורש עיון. מאחר וכל המטרה שלנו כאן בעולם הזה היא להמליך עלינו את בורא עולם, ועל ידי למוד תורה ועשיית מצוות אנחנו הופכים כלי להשראת השכינה עלינו ומתאחדים עם בורא עולם, אם כן כיצד בגינת המשכן שהיא האמצעי להשגת התכלית שלנו - השראת השכינה והתאחדות עם הבורא, אינה דוחה שבת? מדוע זה לא נחשב שקול לפקוח נפש, שהרי זו תכלית הבריאה כלה?

מכאן נלמד עד כמה אין לנו משג בחשיבותה של השבת. למדנו רבות על מעלות השבת, כיצד שמירת השבת נחשבת שקולה לתורה כלה, וזו אחת הסבות שהיא נקרת ברית, כי היא שקולה כנגד שאר תרי"ב המצוות האחרות.

למדנו כי כל הכופר בה כאלו כופר בתורה כלה, ואחת הסבות שאנחנו שומרים שבת היא להפיר בבורא עולם, שכמו שהוא שבת ביום השביעי כך אנחנו, ונמצא שבפעם שמירת השבת אנחנו מודים שה' יתברך ברא את העולם בששת ימי בראשית.

השבת היא היום בו ה' מחבר את כל חלקי הנשמה שלנו יחד, ואם כן יש לנו יכלת להתחבר אליו בשלמות יותר משאר הימים, ולשאב משם לשאר ימי השבוע.

זרר היס"ר ראיות וזנים

ברכות השחר - ברכת מלביש ערומים

כאשר אנחנו מקלקלים אנחנו יכולים לקבל ענש, כפי שהורה מחנך אמור ומתבקש לעשות כדי שבנו לא יגדל פרא, אבל לעולם ההורה יתגבר על כל הצער והכעס שנגרמים ממעשי ילדו ויעמד לימינו כשהוא צריך אותו, פיון שהוא אוהב אותו אהבה אמיתית שאינה תלויה בדבר, אפלו בילד עצמו ובמעשיו.

וגם אנו שמצויים ללכת בדרךנו ולנהג במדותיו, מה הוא רחום גם אני רחום ומה הוא חנון גם אני חנון, הרי שמכח החסד והאהבה של בורא עולם גם אני צריך להלביש ערומים.

מצוה זו מובנת לנו כלפי הילדים שלנו עצמנו ובשרנו, כי בורא עולם ברא וטמן בתוכנו כח אהבה כלפי צאצאיו על מנת שנטפל בהם במסירות נפש. אבל מצוה זו קימת גם כלפי שאר האנשים סביבנו ומעמנו.

יש הרבה אנשים ערמים בתוכנו. יש עניים בכסף שבאמת אין להם אפלו בגדים ממש, ויש ערמים מדעת וכבוד, שהרי רבי יוחנן קרא לבגדיו "כבודו", ומכאן רואים שבגד רומז לכבודו של אדם, ואדם עירם זה אדם שלא זוכה שיכבדו אותו כאדם וזה דבר שבנפשו.

כאשר אני מאיר פנים לאנשים, ובעקר לאנשים "שקופים" - נהגי תחבורה צבורית, מאבטחים בכניסה למקומות, ושאר נותני שרותים שאנחנו חולפים על פניהם, אני בעצם מלביש ערמים - אני מעניק לו יחס וכבוד שהוא לא שקוף יותר, הוא לא עירם. וכמו שבורא עולם סופר כל אחד ואחד מאתנו כי אנחנו חשובים לו, כך אנו מצויים לספר כל אדם ואדם.

"ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם.
מלביש ערמים".

בברכה זו אנחנו מודים לבורא עולם שיש לנו בגד ללבש ויכלת להתלבש. אבל בנסח הברכה אנחנו מודים לו שהוא מלביש אותנו, ופשט המלים הוא שכביכול בורא עולם שם עלינו את הבגדים ומלביש אותנו כפי שהורה עושה לילדו הקטן.

מעשה ההלבשה טומן בתוכו חסד ואהבה. המקום הראשון בו ראינו שבורא עולם מלביש בני אדם היה בגן עדן, לאחר שאדם וחוה חטאו באכילת פרי עץ הדעת טוב ורע, וכיון שזכרנו בהם יצר רע הם התבישו שהיו ערמים, ולכן בורא עולם חס עליהם ועשה להם תלבושות, שלא יתבישו, למרות שהבשת עצמה היא תוצר של חטא גדול שעשו כלפיו והמרו את פיו.

נמצא שבמעשה ההלבשה טמון הרבה חסד ואהבה כפי שאנו רואים בהורה המלביש את ילדו, גם אחרי שזה אולי התחצף או צער את אביו ואמו בדרך אחרת, עדיו הם מכח אהבתם האינסופית לילדם, שלעולם לא יתעלמו מצרכיהם ללא קשר מה היא התנהגותם ומה מעשיהם של הילדים.

בברכה זו אנחנו מודים מעבר לבגדים או יכלת ללבש אותם, אנו מודים לה' יתברך שהוא מלביש אותנו. אנחנו כלנו ערמים כלפיו, ערמים מדעת ומצוות, ממדות טובות, עם יצר רע בקרבנו וכח מדמה בראשנו שמדיחים אותנו לפעל נגד רצונו של הבורא, ולמרות כל זאת עם כל הצער שאנחנו גורמים לו, מעולם הדבר לא מפחית במאומה מהאהבה והחסד שלו כלפיו.